

мърморилъ той подъ ~~бодливия си~~ кожухъ.

Бутнала лиса отсамъ, бутнала оттамъ и хубавичко си набола своитѣ крака и муцунката върху якитѣ ежови бодли. Крѣвъ я залѣло. Едва ли не заплакала отъ ядъ и болки...

— Ахъ, господинъ ежо, ядъ ме е, дѣто вие не повѣрвахте на дружбата ми!

Ежътъ си мълчалъ. Лисана почнала да го търкаля съ крака по трѣвата. „Щомъ си подаде носа, ще го излапамъ“, си мислѣла тя. Но ежътъ спокойничко се търкалялъ по трѣвата.

Най-сетнѣ лисана, съ окървавени лапи и муцуна, си отишла у дома, като си мърморѣла подъ мустакъ: „Колко пжти съмъ се заричала да нѣмамъ работа съ такива диванета... ама...“

II.

Слѣдъ нѣколко врѣме на лисана трѣгнало на добрѣ. Въ ловджийскитѣ си работи имала успѣхъ. Тя си купила пушка, дула и табакера съ тютюнъ и почнала да се разхожда изъ гората, като нѣкой искусенъ ловець...

Еднѣжъ лисана седѣла на единъ пнъ, пушела и си отпочивала слѣдъ дълги трудове...

Ето го, наблизю минавалъ ежътъ, натоваренъ съ храна.

— А, драгичкиятъ ми! — извикала лисана. — Какъ се поминавашъ?...

— Благодаря, добрѣ съмъ, промърморилъ ежътъ безъ да я погледне...

— Ехъ ти, саможивецо, ежко — таралежко!... му казала лисицата. — Азъ те молихъ другаръ да ми бждешъ, а ти не искашъ!... Като че зло съмъ